

[Udenrigsministeren.]

og i Overensstemmelse med, hvad den langt overvejende Del af de Politikere, Erhvervsfolk og Nationaløkonomer, der har deltaget i de internationale Forhandlinger, anbefaler, er den: at muliggøre en mere rationel Fordeling af Produktionen og af Handelen gennem en gradvis Sænkning af de bestaaende Toldsatser, medens den øvrige Ordning af Frembringelsen og Omsætningen, der skulde finde Sted, maatte overlades de forskellige Erhverv i den mere eller mindre organiserede Skikkelse, hvori disse under det nuværende System befinder sig. Jeg føjede til, at det da maatte blive Staternes Opgave, hvor det kunde ske, at understøtte de Bestræbelser, som Erhvervene udfoldede, men samtidig at kontrollere, at Rationaliseringsforsøgene ikke benyttedes til den ene eller den anden Art af Misbrug overfor Almeninteresser.

Den ærede Ordfører for Venstre, med hvem jeg tror paa dette Omraade at være i Overensstemmelse i Grundsynspunktet, gjorde dernæst den Bemærkning til mig, at han vilde sætte Pris paa, om jeg før den 1. Februar 1931 — forudsat naturligvis, at Konventionen overhovedet kommer til at træde i Kraft — vilde forhandle med det udenrigspolitiske Nævn om, hvorvidt Situationen var en saadan, at Traktaten burde opsiges. Dertil kan jeg svare: Ja, det vil jeg selvfølgelig gøre, og jeg kan endvidere tilføje, at naar de forskellige Repræsentanter mødes i Slutningen af November til deres Forhandlinger i Genève, og vi da staar overfor det Spørgsmaal, hvor meget der maa kræves til selve Konventionens Ikrafttræden, og Danmarks Stilling til dette Spørgsmaal, vil jeg selvfølgelig søge Forhandling med Rigsdagen gennem det udenrigspolitiske Nævn for at komme til Klarhed over, hvorledes man ser paa de Betingelser, som til den Tid kommer til at foreligge.

Jeg vender mig dernæst til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Schovelin). Jeg kan jo ikke takke ham for Tilslutning til Forslaget. Derimod vilde det være meget utaknemmeligt af mig, hvis jeg ikke takkede ham for de elskværdige Bemærkninger, han gjorde om den Maade, jeg har forfægtet vor Sag paa i Genève, en Sag, som jo efter det ærede Medlems Op-

fattelse synes at være ganske overordentlig vanskelig at forfægte. Jeg maa takke det ærede Medlem for hans Udtalelser derom.

Jeg kan derimod ikke give det ærede Medlem Ret i de Bemærkninger, han rettede til mig med Hensyn til de Nationalliberale og Bismarck; men jeg tror nu ogsaa, det vilde føre vor Diskussion lidt for langt ud, hvis vi skulde til at undersøge den radikale Bevægelses Stilling til Nationalliberalismen og Bismarck. For mit eget Vedkommende maa jeg maaske have Lov til at sige, at jeg kan anerkende meget hos de Nationalliberale — jeg ved ikke, om jeg ikke anerkender lige saa meget hos dem som det ærede Medlem —, og at jeg paa den anden Side har forholdt mig i alle Stemninger og Opfattelser lidet velvillig overfor Bismarck og det System, for hvilket han er Talsmand — jeg ved ikke, om min Velvillie dér ikke er nogle Grader mindre, end det ærede Medlems Velvillie er.

Imidlertid, dette tror jeg ikke det kan nytte vi fordyber os i under Diskussionen her i Dag; jeg tror, det har Hovedinteressen at vende sig mod selve de handelspolitiske Problemer, der i Øjeblikket foreligger. Og dér talte det ærede Medlem om, at i 1927 gik der en Forventningens Stemning over Europa. Ja, meget stærk tror jeg oprigtigt talt ikke, den var; jeg maa indrømme, at heller ikke jeg har ment, at den kunde bære os uden store Vanskeligheder gennem de mange internationale Situationer Staterne imellem paa det økonomiske Omraade. Europa har i de godt og vel 10 Aar, der er gaaet efter Versailles-Fredens Ikrafttræden, levet ogsaa paa det økonomiske Omraade i en Atmosfære af Utryghed, som ikke paa noget Tidspunkt er blevet forvandlet til en Tilstand, overfor hvilken man med Rette kunde sprede Tilfredshedsfølelse, Tillid til, at nu gik det alt sammen overmaade let. Det ærede Medlem tager ganske fejl, hvis han tror, at vi for vort Vedkommende har næret en saadan Opfattelse. Jeg ser, at det ærede Medlem blader i de forskellige Udtalelser, der er fremsat under tidligere Konferencer, og jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at der lyder jo tidt og ofte fra saadanne Konferencer et og andet, om jeg saa maa sige, opløftende Ord, der, taget i de Sprog, som dér er anvendt, har en Klang, som er noget for stærk i Forhold til det Ordvalg, vi er vant til her